

vet besørget til Jakobe ved et Bud. Men nu blev han grebet af en sær Stundesløshed. Gang efter Gang anbragte han sig ved sine Tegninger og rejste sig igen. Det var ham ikke muligt at sidde stille endsige at samle Tankerne om Kurver og Talrækker. Skønt han tilsidst sad med Hænderne presset omkring Hovedet for at tvinge det til at arbejde, kom Tankerne ikke af Stedet. Billedet af Moderen, Minder fra Barndommen, hans Savn ved intetsomhelst at vide om Moderens sidste Dage, Trangen til at tale med et Menneske, der havde kendt hende, alt dette overvældede ham tilsidst ganske.

Saa opgav han Arbejdet, klædte sig paa og gik ud paa Gaden. Han satte sig ind i den første den bedste Restavration for at spise Frokost. Siden gik han ind i en af de offentlige Haver for at adsprede sig ved at se paa Menneskene og høre paa et Militærorkester, der spillede derinde.

Da han ud paa Eftermiddagen kom tilbage til Hotellet, meddelte Portneren ham, at der sad en Dame oppe paa hans Værelse og ventede. Blodet strømmede ham voldsomt til Hjertet. Han tænkte straks, at det maatte være en af hans Søstre, der paa en eller anden Maade havde faaet at vide, at han var vendt hjem, og som nu havde opsporet hans Adresse for at meddele ham Dødsfaldet.

At det kunde være Jakobe, faldt ham end ikke ind. Hun var i dette Øjeblik saa langt borte fra hans Tanker, at han ligefrem havde ondt ved at kende hende, da hun ved hans Indtræden rejste sig fra en Stol henne ved et af Vinduerne.

Overraskelsen og Skuffelsen stod saa tydelig malet i hans Ansigt, at Jakobe ikke kunde undgaa at se det. Men hun havde været forberedt paa en ugæstfri Modtagelse. Hun kendte ham nu.